

De faa naae ved denne Bevilling? De ville, som sagt, ikke naae Andet derved, end at de ville udsætte en i og for sig bevilget Udgift dette Aars-tid længere; men det er ingen virkelig Beparelse af unyttige Udgifter, saa at man kan sige, at her virkelig er vundet Noget. Jeg forlader altsaa dette, som jeg saaledes har omtalt, uagtet jeg vil indrømme, at jeg, navnlig siden den ærede Ordfører har faaet 6 Navne paa dette Forslag, personlig har staaet saaledes, at jeg har havt en stor Fristelse til at sige: Luk ikke din Mund op til disse Forhandlinger, faae dine Venner til det Samme, og lad de 6 føre denne Sag videre med de Grunde, som de kunne anføre derfor; lad det Hele gaa sin Gang gjennem de forskjellige Faktors Forhandlinger, og lad os saa se, hvorledes det ender. Jeg kan ikke negte, at i en vis Henseende kunde jeg personlig have været tilfredsstillt ved dette, og vi have ogsaa i vor Betænkning taget det fornødne Forbehold i denne Henseende. Jeg vil imidlertid indrømme, at saakæmt der kan være Tale om en rimelig Overenskomst ogsaa paa dette Punkt, saa at vi kunne føre Finantsloven igjennem, saaledes at vi uden egentlig at øve Terrorisme mod andre Anskuelser kunne finde den forsvarlig og god, og saaledes at den er Folkethingets, saa kan det være begrundet at tage en anden Position. Mine Venner have ment det Samme, som jeg har ment, at det vilde være en værdigere politisk Holdning, botiset fra ethvert personligt Behagelighedshensyn, at blive i den politiske Betragtning for vor hele Virksomhed, som vi faktisk, efter at Bølgene havde talt. — Jeg kommer nu til nogle enkelte Poster, som betegne vor Stilling til disse Sager. Med Hensyn til Medslaget paa den første Post under Krigsministeriet paa omtrent 25,000 Kr. til Kavaleriet mopsatte man sig hverken iaar eller ifjor denne Bevilling af reelle Grunde, og indenfor det ordførende Mindretal gives der Medlemmer, der have en om Samvittighed ligeoverfor denne Bevilling. Spørgsmaalet er: kunne vi ikke naae Formaalet, naar vi indenfor en vis finantsiel Grændse f. Ex. senere bevilgede noget Mere end sædvanligt om Aaret her, selv om vi udsatte det, thi vi have ikke havt nogen Lovel om, at Kavalleriet bør forsynes med saadanne Vaaben, naar Krigsministeriet vedblivende anser det for det bedste. Ligeoverfor Spørgsmaalene om Strandgadens Kaserne, Stalden ved Ny Artillerikaserne og Citadellens Grave skal jeg ikke negte, og jdet kan vist Ingen negte, der har befattet sig med disse Spørgsmaal, at det er Sager, som kun udstydes, ikke opgives. Istandsættelsen af Strandgadens Kaserne er utvivlsom nødvendig, naar Krigsministeriet fremdeles anser det for nødvendigt at holde paa denne Bevilling; det er altsaa kun et Livsspørgsmaal. Det Samme gjælder om Stalden ved Ny Artillerikaserne; men efter de Bevillinger, vi allerede have givet, anser jeg det for utvivlsomt, at den i alt Fald indtil videre kan taale Opsættelse. Med

Hensyn til Oprensning af Citadellens Grave staa vi lige overfor et Spørgsmaal, som vi ikke, havde jeg nær sagt, kunne blive enige om af lutter Enighed. Jeg er overbevist om, at vi Allesammen have en Følelse af, at Noget skal der gøres i den nærmeste Fremtid, men hvad og hvorledes er endnu ikke blevet mig klart, endog efter at Ministeriets Oplysninger i saa Henseende ere komne til. Det har givet mig og mine Venner Anledning til at sige: Vi kunne ikke gjøre det første Skridt, vi vide ikke, hvortil det fører, og heller ikke, om det er den rigtige Vej, men vi erkjende, at det er nødvendigt, at der snart gøres Noget. Jeg kommer nu til at omtale et Punkt under Krigsministeriet, som det ærede Medlem for Præstø Munts 1ste Valgfreds (Scavenius) lagde saa særdeles Vægt paa. Det er Nr. 155, der angaar en undersjøist Stændæmning ved Landgrunden ved Kongedybets Iydlike Indløb til 90,000 Kr. — Ærede Medlemmer ville hufte Forhandlingerne ifjor, men jeg skal gjentage denne Sag i dens Hovedtræk. I et Overflag af 21. August 1877, der gik ud paa at anlægge 2 Stændæmninger, den ene ved det nordre Indløb, Nord for Kjøbenhavn, ud til 24 Fods Bænde, den anden den her omtalte, var det ansørt, at begge Stændæmningerne vilde koste 300,000 Kr. Man mopsatte sig dem ved 2den Behandling i Samlingen 1877—78; men ved 3die Behandling gik Flertallet i Folkethinget — og det er jo Folkethinget — ind paa at bevilge disse 2 Stændæmninger. Ministeren kunde altsaa have begyndt at bygge begge Stændæmninger med sine 150,000, der bevilgedes for 1878—79 og forudsatte de øvrige 150,000 Kr., thi det Hele var jo et ligesaa sikkert bevilget Beløb som enhver anden Bevilling, man saaledes deler i 2 Dele. Krigsbestyrrelsen kunde have begyndt paa Anlægget af begge disse Stændæmninger allerede i 1878—79, og altsaa forlangt de andre 150,000 til Fuldbetalelse. Det gjorde Ministeren imidlertid ikke; han paabegyndte kun den ene, og da man Aaret efter optog en nyere Forhandling om denne Sag, hvilket viste sig at være nødvendigt, fordi den var afgjort lidt for pludselig af det høie Folkething i den Skynding, hvormed man tog den sidste Del af Behandlingen af denne Sag i den nævnte Samling, fremkom der fra Handelsinteressernes Side Indvendinger imod at gaa ud til 24 Fods Bænde, og Krigsbestyrrelsen var da villig til at skjære over og blive ved 18 Fod, et Spørgsmaal, der blev afgjort med de 33,000 Kr. ved 3die Behandling ifjor. Jeg sølte mig ikke dengang personlig forpligtet til at rage Kastanier ud af Ilden for det tidligere Flertal, men erkjendte, at det var loyalt fra Krigsministerens Side og jeg forstod den Sands, som ledede Folkethinget til at bevilge de 33,000 Kr., og dermed var den nordre Dæmning færdig. Skulde vi fra frisk af have staaet overfor denne Sags Behandling med de nu foreliggende Oplysninger, altsaa staaet paa